

Από την κλήση στη διακονία: Συζήτηση στο «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει»

/ [Ενορίες](#)

Η προσωπική επιθυμία και η θεία πρόσκληση μπορούν να συναντηθούν, οδηγώντας τον άνθρωπο σε μια συγκεκριμένη αποστολή μέσα στο εκκλησιαστικό σώμα. Η ιεροσύνη είναι μια ιδιαίτερη μορφή αυτής της συνάντησης: ο άνθρωπος αισθάνεται εσωτερικά την επιθυμία να ακολουθήσει τον συγκεκριμένο δρόμο και ανταποκρίνεται στην πρόσκληση του Θεού.

Εκδήλωση, στο πλαίσιο της σειράς «Πνευματικοί διάλογοι», του προγράμματος «[ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...](#)» του [Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς](#), πραγματοποιήθηκε την Τετάρτη 21 Οκτωβρίου 2026 στο Πνευματικό Κέντρο του Ναού.

Η συζήτηση είχε ως θέμα «Κλήση και κλίση» και συμμετείχαν ο Αρχιμανδρίτης π. Δανιήλ Ψωίνος, Ηγούμενος της Ιεράς Μονής Ζωοδόχου Πηγής Παλ. Κοκκινιάς της Ιεράς Μητροπόλεως Πειραιώς και ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Ελισσαίος Κυνούσης,

Θεολόγος, Φιλολόγος.

Παρακολουθήστε την συζήτηση:

Κεντρικό θέμα της συζήτησης ήταν η έννοια της θείας κλήσης, ιδιαίτερα σε σχέση με την ιεροσύνη, αλλά και η προσωπική εμπειρία των ανθρώπων που αποφασίζουν να αφιερώσουν τη ζωή τους στη διακονία της Εκκλησίας. Παράλληλα, αναλύθηκαν οι ευθύνες, οι δυσκολίες, οι πειρασμοί και οι πνευματικές εμπειρίες που συνοδεύουν την ιερατική ζωή.

Στην αρχή της συζήτησης έγινε η διάκριση ανάμεσα στην προσωπική κλίση του ανθρώπου και στη θεία κλήση. Η κλίση παρουσιάζεται ως η εσωτερική επιθυμία, η έφεση ή η φυσική τάση ενός ανθρώπου προς μια συγκεκριμένη κατεύθυνση. Η τάση αυτή συνδέεται με τα χαρίσματα που λαμβάνει κάθε άνθρωπος από το Άγιο Πνεύμα μέσω του βαπτίσματος και του χρίσματος. Τα χαρίσματα αυτά μπορούν να εκφραστούν με διαφορετικούς τρόπους, ανάλογα με την προσωπικότητα και τις δυνατότητες του καθενός.

Αντίθετα, η κλήση συνδέεται με την πρόσκληση του Θεού και της Εκκλησίας προς τον άνθρωπο, ώστε να αξιοποιήσει τα χαρίσματά του για τη διακονία των άλλων. Η προσωπική επιθυμία και η θεία πρόσκληση μπορούν να συναντηθούν, οδηγώντας

τον άνθρωπο σε μια συγκεκριμένη αποστολή μέσα στο εκκλησιαστικό σώμα.

Η ιεροσύνη είναι μια ιδιαίτερη μορφή αυτής της συνάντησης: ο άνθρωπος αισθάνεται εσωτερικά την επιθυμία να ακολουθήσει τον συγκεκριμένο δρόμο και ανταποκρίνεται στην πρόσκληση του Θεού. Η πορεία αυτή, ωστόσο, δεν αφορά αποκλειστικά την προσωπική του ολοκλήρωση, αλλά κυρίως την υπηρεσία προς τον Θεό και τους συνανθρώπους του.

Η ιεροσύνη είναι μεγάλη δωρεά και ευθύνη. Δεν αποτελεί απλώς ένα επαγγελματικό αξίωμα ή μια κοινωνική θέση, αλλά μια αποστολή που απαιτεί αφοσίωση, θυσία και συνεχή πνευματικό αγώνα. Σύμφωνα με τους συνομιλητές, η ιερατική κλήση συνδέεται πρωτίστως με την αγάπη προς τον Χριστό και, ως φυσική συνέπεια, με την αγάπη προς τον συνάνθρωπο.

Οι δύο κληρικοί τόνισαν ότι η πορεία προς την ιεροσύνη δεν είναι ίδια για όλους. Ορισμένοι αισθάνονται αυτή την επιθυμία από την παιδική τους ηλικία, μέσα από τη συμμετοχή τους στην εκκλησιαστική ζωή, τα κατηχητικά και τις κατασκηνώσεις. Άλλοι ανακαλύπτουν την κλήση τους αργότερα, μέσα από προσωπικές αναζητήσεις και εσωτερικές διεργασίες.

Ιδιαίτερη σημασία αποδίδεται στην ελευθερία του ανθρώπου. Ο Θεός δεν εξαναγκάζει κανέναν να ακολουθήσει συγκεκριμένο δρόμο, αλλά σέβεται την προσωπικότητα και την ελεύθερη βούλησή του. Ο άνθρωπος μπορεί να αποδεχθεί ή να απορρίψει την πρόσκληση, χωρίς αυτό να σημαίνει απαραίτητα ότι είναι ανάξιος ή ανίκανος. Η ουσία βρίσκεται στην ελεύθερη και συνειδητή ανταπόκριση.

Οι συνομιλητές μοιράστηκαν βιώματα από την πορεία τους προς την ιεροσύνη. Ανέφεραν ότι από μικρή ηλικία ένιωθαν μια ιδιαίτερη έλξη προς την Εκκλησία, χωρίς να μπορούν πάντοτε να εξηγήσουν με σαφήνεια την προέλευσή της. Παράλληλα, οι δύο κληρικοί παρατήρησαν ότι η εμπειρία της κλήσης δεν μπορεί να περιγραφεί πλήρως με ανθρώπινα λόγια. Όταν καλούνται να εξηγήσουν γιατί επέλεξαν την ιεροσύνη, παραδέχονται ότι δεν είναι εύκολο να δώσουν μια ολοκληρωμένη απάντηση. Η απόφασή τους συνδέεται με ένα βαθύτερο βίωμα αγάπης και έλξης προς τον Θεό, το οποίο ξεπερνά τις απλές λογικές εξηγήσεις. Η διακονία τους δεν αποσκοπεί στην προβολή του προσωπικού τους προσώπου, αλλά στην ανακούφιση των ανθρώπων και στην καθοδήγησή τους προς τον Χριστό.

Ένα από τα σημαντικότερα σημεία της συζήτησης αφορούσε τον χαρακτήρα της ιερατικής ζωής. Ο ιερέας δεν αντιμετωπίζει τη διακονία του ως εργασία με συγκεκριμένο ωράριο, καθώς καλείται να βρίσκεται κοντά στους ανθρώπους όταν εκείνοι έχουν ανάγκη. Η αποστολή του περιλαμβάνει την τέλεση των μυστηρίων, την πνευματική καθοδήγηση, την προσευχή και την υποστήριξη των πιστών στις δύσκολες στιγμές τους. Πρόκειται για μια διαρκή προσφορά που απαιτεί χρόνο, υπομονή και προσωπική θυσία.

Οι συνομιλητές αναφέρθηκαν σε βιβλικά παραδείγματα ανθρώπων που ανταποκρίθηκαν στη θεία κλήση με διαφορετικό τρόπο, όπως ο Ησαΐας, ο Ιερεμίας και ο Μωυσής. Ορισμένοι αποδέχθηκαν αμέσως την αποστολή τους, ενώ άλλοι εξέφρασαν δισταγμούς και αντιρρήσεις. Μέσα από αυτά τα παραδείγματα αναδεικνύεται ότι η κλήση μπορεί να συνοδεύεται από φόβο, αμφιβολία και εσωτερικό αγώνα.

Παρουσιάστηκαν επίσης παραδείγματα αγίων, όπως ο Σωφρόνιος του Έσσεξ, ο Ιάκωβος Τσαλίκης και ο Πορφύριος ο Καυσοκαλυβίτης, οι οποίοι βίωσαν με διαφορετικό τρόπο την ιερατική τους αποστολή. Κοινό στοιχείο των εμπειριών τους είναι η αγάπη προς τον Χριστό, η υπακοή και η διάθεση προσφοράς προς ολόκληρη την Εκκλησία.

Η συζήτηση υπογράμμισε ότι η ιεροσύνη δεν απαλλάσσει τον άνθρωπο από τις αδυναμίες του. Ο ιερέας εξακολουθεί να αντιμετωπίζει πάθη, λανθασμένες σκέψεις και πειρασμούς. Γι' αυτό χρειάζεται διαρκή αυτογνωσία, ταπείνωση και προσπάθεια πνευματικής βελτίωσης.

Η θέση του μέσα στην Εκκλησία δεν πρέπει να γίνεται αφορμή υπερηφάνειας ή επιδίωξης εξουσίας. Ο πραγματικός ποιμένας δεν επιδιώκει να εξυψώσει τον εαυτό του, αλλά να υπηρετήσει τους ανθρώπους.

Οι συνομιλητές αναφέρθηκαν στην κενοδοξία, τη φιλοδοξία, τη φιλαργυρία, την υπερηφάνεια και την κατάκριση. Τα πάθη αυτά μπορούν να αλλοιώσουν τα αρχικά κίνητρα ενός ανθρώπου και να θολώσουν την αίσθηση της κλήσης του. Για την αντιμετώπισή τους απαιτούνται πνευματική καθοδήγηση, εξομολόγηση, μετάνοια και καθημερινός αγώνας. Η χειροτονία δεν σημαίνει ότι ο άνθρωπος έχει φτάσει στην τελειότητα· αντίθετα, σηματοδοτεί την έναρξη μιας διαρκούς πορείας ευθύνης.

Ένα βασικό μήνυμα της συζήτησης ήταν ότι ο ιερέας παραμένει άνθρωπος και δεν πρέπει να αντιμετωπίζεται ως υπεράνθρωπος. Έχει προσωπικές ανάγκες, οικογενειακές υποχρεώσεις, προβλήματα και στιγμές κόπωσης. Επομένως, χρειάζεται να διατηρεί μια ισορροπία ανάμεσα στις απαιτήσεις της ενορίας και στην προσωπική ή οικογενειακή του ζωή.

Οι πιστοί καλούνται να δείχνουν κατανόηση, ιδιαίτερα όταν δεν πρόκειται για επείγουσες ανάγκες. Παράλληλα, ο ιερέας οφείλει να αναγνωρίζει τα όριά του και να παραπέμπει ανθρώπους σε άλλους ειδικούς, όπως γιατρούς, όταν τα προβλήματά τους απαιτούν διαφορετική υποστήριξη.

Ιδιαίτερη έμφαση δόθηκε στην εξομολόγηση. Ο ιερέας, όπως και κάθε άλλος πιστός, έχει ανάγκη από πνευματική θεραπεία. Δεν είναι μόνο εκείνος που προσφέρει καθοδήγηση στους άλλους, αλλά και εκείνος που χρειάζεται να εξομολογείται, να μετανοεί και να διορθώνεται. Η προσωπική του στάση μπορεί να εμπνεύσει τους πιστούς, καθώς το παράδειγμα συχνά έχει μεγαλύτερη δύναμη από τα λόγια.

Οι δύο κληρικοί αναγνώρισαν ότι η ιερατική διακονία συνοδεύεται από δυσκολίες, απογοητεύσεις, αδικίες και πνευματικούς πειρασμούς. Ορισμένες από τις μεγαλύτερες δοκιμασίες εμφανίζονται στις στιγμές της μοναξιάς, όταν ο άνθρωπος έρχεται αντιμέτωπος με τη συνείδησή του και τις αδυναμίες του.

Η πορεία του ιερέα παρομοιάζεται με έναν διαρκή Γολγοθά, ο οποίος όμως έχει ως προοπτική την Ανάσταση. Η Εκκλησία, τα μυστήρια, ο πνευματικός και η αδελφότητα των κληρικών αποτελούν πηγές στήριξης. Στο πλαίσιο αυτό αναφέρεται και ο επίσκοπος ως πρόσωπο που μπορεί να συμπαραστέκεται στους κληρικούς και να τους ενισχύει στις δυσκολίες τους.

Στο τελευταίο μέρος της συζήτησης εξετάστηκε η εμπειρία του ιερέα μπροστά στην Αγία Τράπεζα. Οι συνομιλητές επεσήμαναν ότι όσα βιώνει κανείς κατά τη Θεία Λειτουργία είναι δύσκολο να περιγραφούν με λόγια. Κάθε Λειτουργία αποτελεί μια ξεχωριστή εμπειρία, καθώς ο άνθρωπος προσέρχεται με διαφορετικές ανάγκες και διαθέσεις. Ο ιερέας αισθάνεται δέος μπροστά στο μυστήριο, αλλά ταυτόχρονα αναγνωρίζει τη δική του αδυναμία και ζητά από τον Χριστό θεραπεία, δύναμη και βοήθεια για να αντιμετωπίσει τα πάθη του. Η τέλεση της Θείας Λειτουργίας συνδέεται με την ευθύνη να μεταφέρει τη χάρη του Θεού στους πιστούς και να συμβάλει στην πνευματική τους ενίσχυση.